

Brud paa saadanne tidligere indgaaede Contracter; men vi have dog troet, at det vilde være rigtigst at indføre en saadan Bestemmelse, for at Loven paa ethvert Punkt, og navnlig hvor den giver en almindelig og vigtig Regel, kan fremtræde saa tydelig og saa klar som muligt, da det jo er en Lov, der har ikke liden praktisk Betydning, og som vil blive anvendt og brugt af Mænd, der i Reglen ikke have gjort det til deres Opgave at læse Love. Det er det samme Hensyn til Lovens størst mulige Tydelighed og Klarhed, der har bevæget Udvalget til at stille de Endringsforslag, som det ærede Thing vil finde under Nr. 1, 3 og 4. Det er ganske vist Lovens Mening, at ogsaa de i § 1 nævnte Hegn, selv om de ikke ere af den der nævnte Besskaffenhed, maae ansees for lovlige, naar blot Betingelsen ifølge § 2 er tilstede, den nemlig, at Hegnet er tilstrækkeligt til at værne imod løsgaaende Creaturer. Den høitærede Indenrigsminister har ogsaa ved 1ste Behandling udtalt, at Meningen med, at man har nævnt disse Hegn omtrent ordret saaledes, som de findes nævnte i Forordningen 29de October 1794, er at forebygge, at Hegn, der ere i Dvereenstemmelse med hin Lov skulde blive underkændte ved Synsmændenes Skjøn. Imidlertid have vi dog troet, at vort Endringsforslag under Nr. 1, hvorefter Ordet „idetmindste“ i Lovforslagets § 1 skal udgaae, samt den af os under Nr. 4 foreslaaede Tilføielse til § 2 vil gjøre det mere klart og bestemt, hvad Meningen har været. Vort Endringsforslag under Nr. 2 til § 2 er en blot Redactionsændring, og vort Endringsforslag under Nr. 3, som gaaer ud paa, at der i samme Paragraph efter „Ejorn“ skal sættes: „eller deslige“, troer jeg ikke behøve nogen nærmere Forklaring. — Jeg skal dernæst omtale vort Endringsforslag under Nr. 5 til § 3. Udvalget maa ansee det for rigtigst, saaledes som det ogsaa er foreslaaet i Lovforslagets § 25, at hævde Forordningen af 9de Juli 1817 § 6, som ikke passer med Bestemmelserne i denne Hegnslav. Den nævnte § 6 gaaer nemlig ud paa at fritage Jordbrugere for den almindelige Hegnpligt, hvor deres Lodder ere af en saa uheldig Figur, at der til Opførelsen af et Hegn vil medgaae mere

end $\frac{1}{10}$ af Arealen. Vi have imidlertid dog havt Betænkelighed ved uden videre at hævde denne Lov og have ønsket at faae den erstattet med en noget lignende Bestemmelse af Hensyn til de Jordbrugere, der eie slige Lodder af en meget uheldig Figur, idet det kan blive meget trykkende for dem at være pligtige til at opføre Hegn, selv om disse, saaledes som Tilfældet kan blive efter Udkastet, ere forbundne med ubetydeligt Jordtab; thi Beføstningerne ville dog kunne forvolde dem en temmelig stor og usorholdsmæssig Byrde. Jeg har imidlertid seet, at den høitærede Indenrigsminister har stillet et Endringsforslag, som gaaer ud paa Bibeholdelsen af Forordningen af 9de Juli 1817 § 6, og jeg maa derfor antage, at han ikke fuldkomment har kunnet slutte sig til vort Endringsforslag. Jeg skal imidlertid opsætte at udtale mig nærmere om dette Punkt, indtil vi have hørt den høitærede Ministers Udtalelser i saa Henseende. — Vort Endringsforslag under Nr. 6 til § 4 er blot en Redactionsændring. — Forslaget under Nr. 7 til § 4 gaaer ud paa at sætte en kortere Tidsfrist for Opførelsen af Hegn. Vi have nemlig anseet den i Lovudkastets § 4 givne Frist af 3 Aar for at være for lang, idet vi have troet, at den kunde give Leilighed til ufornødne Udsættelser og til Udslugter, og vi have derhos troet, at saaledes som vi have affattet vort Endringsforslag, vilde der ikke være nogen Fare forbunden med den kortere Tidsfrist. Det vil nemlig sees, at vi have taget flere Hensyn; vi have søgt at undgaae, at Udtrykkene skulde blive altfor stringente; vi have derfor sagt „saavidt muligt“, og vi have fremdeles sagt, at Udsættelse kan finde Sted, dog kun hvor særegne Omstændigheder tale derfor. — Det næste Endringsforslag, som under dette Afsnit vil være at omtale, er vort Endringsforslag til § 11; det gaaer ud paa, at denne Paragraph skal udgaae. Allerede under denne Sags første Behandling blev det omtalt, at Bestemmelsen i § 11 kunde medføre meget store Byrder og Udgifter, ikke alene for Amtscommunerne, men ogsaa for Sognecommunerne, og Udvalget deler disse Betænkeligheder. Vi troe, at den Omstændighed, at Requiritenten — den, der forlanger Hegn op-